

CĂLĂUZA

ȘCOALEI DUMINECALE

REVISTA TRIMESTRIALĂ PENTRU ÎNVĂȚĂTORII
ȘCOALELOR DUMINECALE.

Anul I.

No. 3.

Redactor-Editor: V. BERBECAR

Duminică în 11 Iulie 1926.

Lecțiune 28.

Închinăciune în pustie.

II. Moisi 25, 1—22; 33, 7—16.

Cuvânt de aur: »Dați Domnului slava cuvânta numelui Lui! Aduceți daruri de mâncare, și intrați în curțile Lui! Închinați-vă înaintea Domnului îmbrăcați în podoabe sfinte.»

Ps. 95, 8. 9.

Dupăce în lecțiunea din urmă vedem că Dumnezeu se îngrijește de poporul pe care l-a scos din robia Egiptului și i-a dat biruință asupra dușmanilor săi, vedem acum că Dumnezeu le dă țăr și îndrumări, cum să facă ei serviciul divin în acest pustiu. Ei să nu fie mulțumiți numai ca să facă un oarecare scut pentru obiectele ce au să fie uzate la aceste servicii, ci să aducă și fiecare om și câte o jertfă mai însemnată, înse nu forțat, ci benevol. Ei să facă și un altar frumos, lângă care să le fie drag a servi pe Aștputernicul Dumnezeu, care i-a salvat pe ei.

Copiii lui Israel să-mi aducă un dar (V. 1—8.) Dumnezeu dă lui Moisi îndrumări, ca poporul Israel să-l aducă daruri, și încă daruri de preț: Aur, argint și aramă; materii

vopsite în felurite culori, pânză de însubțire, păr de capră; piei de vițel vopsite, piei de vițel de mare, autdelemn, mirodenii, pietre de onix și de alifel. Aceste daruri să fie primite dela oricine le va aduce, pe care îl va trage inima la aceasta. Deci nimeni să nu fie forțat, dar poate aduce din dragoste către Dumnezeu și serviciul Lui. Nici azi nimeni nu e forțat a face ceva, dar cuvântul ne spune că: Dumnezeu iubește pe dătorul voios.

Să-îmi facă locaş sfânt (V. 9-22.) Aci să dă îndrumare cum și din ce să se facă un cort, în care să locuiască mărirea lui Dumnezeu, simbolizat prin chivotul legii, care încă-și avea normele din ce să fie făcut. Acolo ferii nu avea loc, darul trebuia să fie făcut din lemn ales, trebuia să fie îmbrăcat în aur, ba chiar și verigile lui trebuiau să fie din aur. Acest chivot să fie acoperit cu un capac al ispășirii din aur curat și deasupra capacului să fie doi cheruvimi cu aripile întinse, tot din aur să fie. În chivot să fie pusă mărturia, adică Legea dată de Dumnezeu. În acest loc, astfel pregătit vrea Dumnezeu să se întâlnească cu Moisi, ca să-i dea toate poruncile pentru copiii lui Israel. Dacă toate acestea trebuiau să fie așa de frumoase și plăcute Dumnezeu, ce daruri ar trebui să

aducein noi? Nu fer, care ruginește, ci aur, care își ține fața.

Moisi a luat cortul (Cap. 33, 7-11). Cortul făcut și pregătit după cum a cerut Dumnezeu a fost acum scos afară din tabără și toți cei ce aveau de întrebat ceva de Dumnezeu trebuia să iasă afară unde și Dumnezeu să prezentă într'un stâlp de foc. Moisi mergea înainte și poporul se scula și-l urma. Acolo vorbea Dumnezeu cu Moisi și acesta spunea poporului.

Frată-mi căile Tale (V. 12.—16.) Moisi a putut cunoaște pe Dumnezeu din câte i-a arătat, dar el vrea să știe mai mult și cere ca Dumnezeu să 'i se arate. El mai spune lui Dumnezeu să se gândească că acest popor este poporul Său. Deci să nu-l lase singur. La aceasta vedem că Dumnezeu 'i da făgăduința cea frumoasă: Voi merge Eu însu-Mi cu tine și îți voi da odihnă. Așa Dumnezeu vrea să fie cu acei ce se tem de El și să-i conducă cu brațul Său.

Pentru copii nostri.

Iubiți copilași, bunătatea nemărginită a Părintelui ceresc o putem vedea și în lecțiunea de astăzi.

Dumnezeu vrind să fie într'o mai strinsă legătură cu poporul Său, a poruncit Israelitilor s'aducă fel de fel de daruri scumpe,

cu cari să-l ridice un locaș sfânt — portativ, în care să asculte rugăciunile servilor Săi, primind totodată și laudele și mărirea ce 'l se cuvenea pentru minunile săvârșite în mijlocul lor.

Noi călătorind de asemenea, prin pustiu acestei lumi, care nu cunoaște pe Dumnezeu adevărat, suntem datori în primul rind a ne aduce pe sine ca dar Domnului nostru Isus Christos, ca El să construiască din noi, ca niște pietre vii, locașul Său sfânt, prin care să-și reverse harul Său divin și asupra altor suflete doritoare de mântuirea eternă.

Și noi vom putea face aceasta de vom fi ascultători de Dumnezeu și de părinții nostri, după cum și poporul lui Israel trebuia să asculte întâi pe Dumnezeu care a vorbit către ei numai prin servul Său Moisi.

Întrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Cum să se facă acest serviciu?
3. Ce trebuia să aducă poporul pentru acest scop?
4. Cum trebuia să fie aceste daruri aduse?
5. Ce avea să se facă din aceste daruri?
6. Cine căpătă aceasta poruncă?
7. Ce a dorit Moisi dela Dumnezeu?
8. Ce i-a făgăduit lui Dumnezeu?
9. Ce vrea Dumnezeu să dea la poporul Său?
10. Ce dorești tu să-ți dea Dumnezeu?

Serviciul în pustiu.

Dumnezeu cere prin Moisi Daruri benevole
Aur, argint, pietre scumpe. Toate El le dă, noi suntem
administrații Lui; avem să-l dăm seama de toate.

Duminică în 18 Iulie 1926.

Lecțiunea 29.

Cele douăsprezece iscoade.

IV. Moisi 13, 1-3, 16-33; 14, 1-10,

Cuvânt de aur: »Întăriți-vă și vă îmbărbătați, nu vă temeți, nici vă

îngroziți înaintea lor; că Iehova, Dumnezeuul tău, El însuși este cel ce va merge împreună cu tine: El nu te va părăsi, nici te va lăsa.»

V. Moisi 31, 6.

Dupăce Dumnezeu arată la popor cum să facă ca să fie plăcut Lui, cum să vină înaintea Lui cu jertfe

și daruri plăcute, în lecțiunea aceasta ne arată despre acei doisprezece bărbați, care trebuiau să meargă să iscodească pământul cel promis, spre a se convinge de bogățiile acelei țări. Dumnezeu nu vrea ca acest popor să treacă în acel pământ fără să știe mai înainte ce este acolo. Dar lecțiunea noastră ne spune și despre o mare necredință și neîncredere în puterea lui Dumnezeu în acest popor și chiar și în majoritatea acestor iscoade.

Trimițe niște oameni. (Cap. 13, 1-3). Dumnezeu nu este Dumnezeu întunerecului, ci al luminei, și pentru aceasta vrea El ca poporul până aci condus de El să fie convins de cele până aci vorbite și promise lor. De aceea dă El ordin lui Moisi ca să trimită niște bărbați, și anume din fiecare trib câte un fruntaș, care să meargă și să cerceteze acel loc și pământ promis. Moisi alege pe acei bărbați și-i însărcinează cu acest lucru.

Mergați, vedeți țara. (V. 1—20). După ce acei bărbați sunt aleși, li se dau îndrumările cum să umble, cum să vadă pământul dacă e bun, și roditor, să vadă ce fel de oameni locuiesc acel pământ, li încurajează să aducă și din roadele pământului ca să convingă și pe cei rămași în pustiu de toate cele din acea țară.

Ei s'au suit și au iscodit țara. (V. 21—26). Plecând ei din pustiu au mers spre Canaan și l-au cercetat de-a-lungul și de-a-lățul. Au văzut oameni mari, uriași, au văzut pomăt frumos, au văzut livezi frumoase, bogății mari și erau încântați de ele. Apoi luând din fructele țării au adus cu ei ca să convingă pe popor de bogățiile țării. Au adus și toate informațiile așteptate de Moisi și de popor. Firește era poporul cu nerăbdare să auză din gura iscoadelor vestea despre tot ce au aflat trimișii lor.

Ne-am dus în țara în care ne-am trimis. (V. 27-33). Așa începură iscoadele informațiile lor. Ei spun despre o țară foarte bogată, în care curge lapte și miere, ba le arată și roadele. Dar, o vai! Dacă nu ar exista acest dar, ce mulți oameni ar fi și azi cu mult mai fericiți. Am găsit acolo și pe fiii lui Anac. Adecă oameni puternici. Țara este locuită de atâtea popoare. Noi nu ne putem sui împotriva acelor oameni mari și tari, că însăși țara mănâncă pe locuitorii ei. Apoi copiii lui Anac sunt atât de mari că ne-am văzut ca niște locuste față de ei. Zădarnic căuta Caleb să liniștească poporul zicând: „Haidem să mergem și să punem mâna pe țară, că vom fi biruiitori!“ că ceilalți zece au vorbit contra și au fost ascultați.

Nu este oare mai bine să ne întorcem în Egipt? (Cap. 14, 1—10). Ce ușor se poate un popor descuraja! Zădarnic, vorbesc un Caleb și un Iosua, poporul nu ascultă de ei. Ba ei sunt în stare, să iee pietre și să-i ucidă, decât să asculte. Murmurul să face atât de multe, încât nimenea nu e în stare să-l liniștească. Ei sunt în stare să-și aleagă un alt conducător și să o ia înapoi la Egipt, dar nu înainte în Numele Domnului. Dar în cel mai critic moment pentru Moisi și cei doi bărbați credincioși să arată slava Domnului înaintea tuturor copiilor lui Israel. Oare cum se vor fi simțit acum murmurătorii?

Pentru copiii nostri.

În noua noastră lecțiune vedem noi dragii mei copii, că Dumnezeu a îndemnat pe Moisi ca să trimită niște iscoade înainte pentru iscodirea aceluia pământ, pe care l-a promis lor, ca ei să se încredințeze de bogăția aceluia pământ binecuvântat de Dumnezeu și promis părinților lor de atâtea timp.

Pe noi Domnul nostru Isus Chris-

tos deasemenea ne îndeamnă să cercetăm Scripturile, pentru a ne încredința de bogăția harului Său divin, la care vrea să ne facă parte.

Dar întimpinând în calea noastră greutăți, să nu ne descurajăm, să nu nespriem de năluci, ori de oamenii urieși, ci să ne încredințăm Domnului, că El vrea să ne înțelească în tot locul. Deci nu vă temeți, căci Mântuitorul nostru iubit ne va conduce pe toți în Canaanul ceresc, cari l-am iubit pe El din toată inima și am urmat zisele Lui.

Intrebări rezumătoare.

1. Despre ce ne istorisește lecțiunea de acum?
2. Unde s'au dus aceste iscoade?
3. Ce trebuia să caute aceste iscoade?

4. Ce au aflat acei oameni în acel loc?
5. Ce lucruri au adus ei de acolo?
6. Ce veste au adus ei?
7. Ce zise poporul la vestea auzită?
8. Cine erau cei ce încurajau pe popor la mergere?
9. Ce voia să facă poporul cu Moisi?
10. Cine să arată acum la cortul întrunirii?
11. Ce făcu acum poporul murmurător?
12. Ce putem noi învăța din aceasta lecțiune?

12 Triburi,

Incredințează pe

12 Trimiși,

a iscoadi Canaanul, a aduce informații, a vedea locurile și locuitorii. 2 vorbesc bine, 10 vorbesc rău. Poporul murmură. Mai vrea înapoi Dumnezeu pedepsește neîncrederea în El.

Duminecă în 25 Iulie.

Lecțiunea 30.

In pragul pământului promis.

V. Moisi 31, 1—15; 32, 45—52;
Cap. 34.

Cuvânt de aur: „In Israel nu s'a mai sculat prooroc ca Moise, pe care Domnul să-l fi cunoscut față în față”.

V. Moisi 34, 10.

În lecțiunea din urmă am văzut cum Moisi trimite pe cei doisprezece bărboți aleși ca să iscodească pământul promis și să aducă rezultatul. Ei s'au dus și s'au informat bine, au găsit toate cum le spusese Dumnezeu; o țară bogată, roditoare,

având în ea toate bunurile, dar o parte din ei au adus între popor nemulțumire și au făcut ca poporul să murmure. Aceasta Dumnezeu nu a lăsat așa, ci i-a pedepsit pentru neîncredința lor. Ba nici cei ce au adus vestea cea rea, nu au fost laudați, ci cei dinții în pedepsă. În lecțiunea de azi silim pe acest popor adus de Dumnezeu până la hotarele țării promise. Ei stau la pragul acestui pământ. Numai încă niște momente de răbdare și vor trece dincolo. Moisi, servul cel credincios și neobosit al Domnului le dă lor îndrumările cum și ce să facă. Îi îndeamnă la credința în Domnul și ei vor trece biruitori, căci Dumnezeu vrea binele lor.

Întăriți-vă și îmbărbătați-vă! (Cap. 31, 1—18.) La pragul pământului

promis de Dumnezeu stă Moisi cu poporul și privește din depărtare acel pământ sfânt pentru ei toți. Moisi nu poate intra în acel pământ, dar poporul va intra și acum Moisi le dă povețe, cum și ce să facă. Le dă încurajări și le spune că Domnul Dumnezeu va merge cu ei. Ce mare deosebire între oamenii de azi și Moisi: Ei zic că dacă ei nu pot intra în fericire, să nu între nici alții, iar Moisi știind că nu va intra le spune să nu se teamă de nimeni și îmbărbătează și pe Iosua să nu se teamă, ci să fie bărbat și să meargă cu Dumnezeu înaintea spre ținta dorită de toți în țara fericirii.

Să se citească legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor (V. 9—15). Moisi îndeamnă pe Iosua și pe popor, ca să nu uite de legea lui Dumnezeu, ci să se citească înaintea tuturor, ca să se teamă de Dumnezeu și să iee aminte la cele spuse de El în cuvântul cel sfânt. În sfârșit se arată Dumnezeu într'un stâlp de nor asupra cortului întrunirii, și s'a oprit acolo. Ce important a fost pentru Moisi cunoștința legilor lui Dumnezeu! Și ce puțină importanță dau mulți oameni acestor legi sfinte.

Nu este un lucru fără însemnătate pentru voi (Cap. 32, 45—47). Legea să se citească și să se pună la inimă și să o poruncească la copiii lor, ca să o păzească și să împlinească toate cuvintele ei. Să nu fie nimeni în popor, care să nu știe aceasta lege și să se țină de ea. Deci s'o pună la inimă.

Sui-te pe muntele acesta (V. 48—52). Nu de multeori a fost Moisi chemat să se sui pe munte, dar aceasta suire a fost una din cele mai importante din viața lui, căci era vorba despre o suire în care să privească țara promisă din apropiere și să-și ia rămas bun dela ea, că în ea nu va intra. Aci 'i se spune

lui că sfârșitul vieții sale este foarte aproape. Dar Dumnezeu 'i spune și pentru ce nu va intra el cu poporul în acea țară promisă. Și ce dureros poate fi, să fii aproape și tot să nu intri acolo! Este un îndemn serios pentru noi.

Moisi, robul Domnului a murit (Cap. 34, 1—7). După ce Moisi a căpătat ordin de plecare, a mai rostit o cântare (Cap. 33), în care a arătat bunătatea lui Dumnezeu către poporul Său și a binecuvântat pe acel popor, al cărui conducător a fost timp de 40 ani, îl vedem suindu-se din nou pe munte și se pune în mâna lui Dumnezeu, care îl pune la dosar. Om sănătos, voinic, nu-i slăbise nici vederea, nici puterile. Lumca ar zice că e păcat, ca așa om sănătos să moară fără de a fi măcar cât de puțin bolnav, dar Dumnezeu ști mai bine ce face și nu întreabă de oameni și părerea lor. Moisi se duce și nu mai întoarce. Dumnezeu este mormântarul servului Său credincios.

În Israel nu s'a mai sculat prooroc ca Moisi (V. 8—12.) Nu-i minune că Israel a plâns după Moisi când văzură că nu mai este, că le era ca un tată bun, învățător neîntrecut, sfătuitor dat de Dumnezeu. Alături de el nimeni nu se putea așeza, că Dumnezeu a făcut prin el lucruri mari și minunate cu mână tare înaintea întregului Israel pentru binele poporului și pedepsirea dușmanilor lui. Ce minuni face Domnul nostru Isus până în zilele noastre prin Evanghelia Sa și cum mântuie pe păcătoși, aceea se poate vedea din lucrarea Lui minunată între poporul pe care îl scoate din întunerecul păcatului și-l duce la Căminul cel ceresc.

Pentru copiii nostri.

Iubiților mei copilași! Severitatea lui Dumnezeu față de Moisi în lecțiunea de

față ne face atenți la pacat și urmările lui.

Pătat de păcat în timpul călătoriei sale, Moisi, după dreptatea lui Dumnezeu a trebuit să moară mai înainte de a intra în pământul promis.

Deci și noi trebuie să călătorim cu mare băgare de seamă, ferindu-ne de păcatul uricios, care ne-ar putea răpi fericirea de a intra în Canaanul cel ceresc. Și dupăcum Moisi a predat poruciile Domnului tuturor, asemenea și noi să nu încetăm a face cunoscut celor interesați harul divin, știind că dupăcum un al doilea profet mare ca Moisi nu se mai sculă în poporul Izraelit, până la Christos, tot asemenea un alt nume sub cer nu este dat oamenilor spre mântuire, decât Numele strălucit al preaiubitului nostru Mântuitor Isus Christos, căruia laudă și mărire să-i fie în veci.

Să ne ferim de a fi la prag — și tot a nu intra în Canaan.

Intrebări resumătoare

1. Ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Care era acel pământ promis?

3. Cine a ajuns în pragul acestui pământ?
4. Ce le spune Moisi în vederea pământului promis?
5. Pe cine mai îmbărbătează Moisi îndeosebi?
6. Ce nu trebuia să uite Iosua cu tot cu popor?
7. Cine se arată într'acestea la cortul întruniri?
8. Cine să mai citească și să asculte de cuvintele legii afară de popor?
9. Ce ordin capătă Moisi în urmă de la Dumnezeu?
10. Ce s'a făcut cu Moisi după cuvântul lui Dumnezeu?
11. Unde fu Moisi îngropat?
12. Ce ne spune Cuvântul despre acest Moisi?
13. Care din voi vrea să se facă un așa bărbat ca Moisi?

Pământul promis,

Il vei vedea,

Moisi

Nu vei intra

Jordanul

Duminecă în 1 August.

Lecțiunea 31.

Indemnuri la statornicie.

II. Tim. 2, 1—10 20—26.

Cuvânt de aur: „Ferice de cei prizoniți din pricina sfințeniei vieții, căci a lor este împărăția cerurilor“. Mat. 5, 10.

În lecțiunea din urmă am văzut pe poporul cel ales al lui Dumnezeu cum a ajuns până la pragul Canaanului și cum un mare om ca Moisi nu a putut să intre acolo din cauza că nu a onorat pe Dumnezeu la timpul potrivit. El a fost bun conducător și bun sfătuitor al poporului, dar când Dumnezeu i-a dat o îndrumare, ce are de

făcut, el nu a executat acel ordin în conformitate cu porunca, și deci fu pedepsit cu aceea, că nu putea intra în pământul Canaan. Astăzi aflăm indemnuri de apostolului Pavel către un Timoteu. Indemnul sună ca el să fie statornic în calea pe care s'a apucat a o umbla. El să-și aducă aminte de Isus Christos, care este Mântuitorul său.

Hdu-ți aminte de Domnul Isus Christos (V. 1—10). Apostolul Pavel numește pe tânărul Timotei de fiu al său și-l incurajază la luptă, la întărare în Isus Christos, la luarea aminte la cele auzite dela el în fața multor martori. El să ia aminte și la alții, să le încredinteze a învăța pe alții. Apoi să suferă împreună cu Pavel, care nu sescoate pe sine

dela suferinți, și să fie bun ostaș al lui Isus. Christos, care nu se încercă în alifel de afaceri. Să ia aminte și la aceea, că nu va fi încununat, de nu se va lupta după rinduială. El să privească și la plugar, care după ostăneală își strânge și roadele. El să-și aducă aminte de Cel ce a suferit crucea și arată propriile grele suferinți pentru Christos. Ba el vrea să rabde totul pentru cei aleși, ca ei să capete slava vecinică fiind mântuiți.

Fugi de poftele tinăreței. (V. 20 — 26). Aici se arată diferența vaselor de aur, argint, lemn și lut. Unele întrebuințate pentru cinste, altele pentru ocară. Noi, ca niște vase, să căutăm a fi așa vase, prin care să se cinstească stăpânul casei, fiind folositori la orice lucruri bune. Ei să fugă de poftele tinăreței, care sunt așa de număroase, dar să urmărească sfințenia, credința, pacea împreună cu cei ce cheamă pe Domnul din inimă curată. Să se mai ferească și de întrebările ne-bune și nefolositoare, din cari devin certurile. Ele nu edifică, dar dărimă cât se poate de mult. Căci servul Domnului nu trebuie să fie certăreți, ci să fie blând cu toți, în stare să învețe pe toți cu îngăduință răbdătoare, să îndrepte pe contrari, în nădejdea că le va da Dumnezeu po. aînță, și venindu-și în fire, să se despridă de cursa diavolului, de care au fost prinși, ca să-i facă voia. Așa dorește apostolul, ca Timotei să fie în toate o pildă vie și folositoare spre bine.

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea de față Apostolul Pavel, care cu drept cuvânt se poate numi un brav ostaș al lui Christos, ne îndeamnă și pe noi ca de tinări să ne obicinuiem cu greutățile ce le întimpinăm în serviciul Domnului, știind că El însuși a zis: „Fericii sunt cei prigoniți pentru dreptate, căci a lor este împărăția cerurilor”. Și de altfel știm că Mântuitorul a suferit mai mult ca oricare altul, fiind nevinovat. Suferințele Lui sunt pilda noastră.

Așadar după cum ostașii întotdeauna sunt gata de luptă, asemenea și noi să fim pregătiți cu cuvintele învățate din Sf. Evanghelie, și ca niște buni ostași ai lui Christos să spunem și altora despre mila și harul Sfânt, ca Numele Mântuitorului nostru iubit să fie preamărit în cât mai multe vase curate și alese pentru împărăția lui Dumnezeu, la care și voi sunteți chemați a vă preda Lui cu corp și suflet, ca să-l onorați prin viața voastră tinăre.

Întrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Cine îndeamnă aci la statornicie?
3. Cine este îndemnat la statornicie?
4. De cine să-și aducă Timotei aminte?
5. De ce lucruri să fugă Timotei?
6. Ce să urmărească el?
7. Ce ar trebui să ne învățăm noi dela Timotei?

Aduți aminte de Domnul Isus Christos.

Fugi de poftele păcatului!
Ferește-te de întrebările netrebnice!
Fii vas de onoare Domnului tău!

Luptă ca ostaș brav
ca să fii încununat.

Duminică în 8 August

Lección 32.

Cetate și străzile ei minunate.

Apoc. 21, 1—27.

Cuvânt de aur: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să intre prin porți în cetate.” Apoc. 22, 14.

Despre bravul luptător am auzit în Duminică din urmă, care a fost tinarul Timoteu. Acum ne spune lecțiunea noastră despre o cetate și străzile ei minunate. Acei luptători, cari s'au luptat cu bravură și pot aștepta ca să ajungă ca biruitori în cetatea cea mare împărătească, în care au să fie primii cu onoruri și cu bucurie. Are să fie cetatea minunată împodobită și decorată pentru armata victorioasă. Dar numai pe seama ostajilor victorioși, cari s'au luptat cu mare vitejie și nu au căutat nici chiar la viața lor, numai ca să poată fi biruitori și să primească o răsplătă de la Regele, pe care l-au servit cu bucurie.

Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii (V. 1—7). Ioan Teologul ne arată aci un cer și un pământ nou; ba ei a văzut coborîndu se de sus dela Dumnezeu o cetate sfântă, noul Ierusalim, gătit ca o mireasă pentru mirele ei. Ba el a mai auzit și o voce, care zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii, El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui, și însuș Dumnezeu va fi cu ei. Mare onoare să fie cineva în apropierea unui rege pământesc. Dar aci e mai mult decât a fi în jurul unui rege, că ne spune că: Dumnezeu va șterge ori-ce lacrimă din ochii lor. Și moarte nu va fi acolo. Adecă cu ștergerea lacrimilor vrea să zică, că acolo nu va mai fi plâns, nici durere, nici morb, nici alte dureri;

dar va fi bucurie și fericire. Ne mai spune că: „S'a isprăvit: Eu sunt începutul și sfârșitul. Celui ce-i e sete, îi voi da să bea fără plată din din izvorul apei vieții”. Curgerea lacrimilor, moartea nu te mai înfrică, aci e începutul și Sfârșitul adecă însuș Dumnezeu. El are și apa vieții, Biruitorii vor moșteni aceste lucruri, și vor fi copiii lui Dumnezeu.

Zidul, porțile și temelile cetății (V. 10—17). Ioan istorisește despre cetatea cea sfântă, despre cele douăsprezece porți și douăsprezece temelii ale ei. La fiecare îi specifică caracterul ei. Cetatea e în patru colțuri. Ea își are măsura ei exactă după planul Prea înțeleptului Arhitect. Aceste porți sunt, păzite de doisprezece îngeri și fiecare își are numele ei deosebit. Așa Dumnezeu s'a îngrijit înainte, mai înainte de punerea temelilor lumii a hotărât El locul de odihnă pentru acei care îl iubesc pe El. Pentru acea zice El: Am dat pentru tine neamuri și națiuni pentru răscumpărarea ta.

Descrierea zidului cetății, a temelilor a porților și lumina ei (V. 18—27). Cetatea de aur curată ca sticla curată, zidul din iaspis, temelile împodobite cu pietre șumpe. Porțile din douăsprezece mărgăritare. Ah ce frumos poate fi! Ulița cetății din aur curată, ca sticla străvezie. În aceasta cetate nu s'a văzut „Templu” Poate dacă s'ar fi făcut vreun templu s'ar certa oamenii pentru el și ar zice unul că e Baptist, altul că e Catolic ș. a. Dar aci Dumnezeu era „Templul”, și El este al tuturor. Cetatea nu are trebuință nici de lumină, nici soarele, nici luna nu o luminează ei însuș Dumnezeu și făclia este Mielul. Neamurile vor umbra în lumina ei, împărații pământului vor aduce în ea slava

lor. Porțile ei vor fi vecinic deschise și noapte acolo nu va fi. Cei întinați de păcat nu vor avea acolo loc, nici cei ce trăiesc în spurcăciune și minciună. Adecă aici poți prânzi cu minciuna și poți scăpa cu ea, dar acolo nu. Aici poți fi un hoț, dar acolo nu. Cei scriși în cartea Mielului au acolo loc. Vezi să ai și tu loc acolo! Caută ca hainele tale să fie spălate în sângele Mielului.

Pentru copiii nostri.

Dragii mei copii. Frumuseța cetății de aur, a Impărăției lui Dumnezeu deși întrece orice închipuire omenești, totuși măiestria Duhului Sfânt ne-o descrie prin servul Său în Apocalipsă, atât de clar, încât orice credincios, citind — se simte pe deplin mângăiat, în nedejdea că și el va putea lua parte la acea fericire divină, fiind un urmas demn de a purta numele de creștin.

Deci să ne silim a birui orice ispită, ce ni se va ivi pe cale pentruca nepătați să putem intra prin cele 12 porți ale Ierusalimului ceresc, ca moștenitori ai cetății celei sfântă, unde mărirea lui Dumnezeu va lumina sufletele într'o mângăiere dulce —

iar împărații pământului își vor depune mărirea lor la picioarele Mielului ceresc. Și nimic intinat, nici spurcat nu va intra în cetatea sfântă, ci numai aceia, cari ferindu-se de minciuni și alte păcate, vor fi găsiți în cartea vieții.

Și într'adevăr fericiți vor fi toți aceia, ce și-au spălat hainele în sângele Mielului, căci vor avea dreptul la pomul vieții eterne, unde nu va fi nici dureri, nici lacrimi, și nici moartea acolo nu va pătrunde.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Ce fel de cetate poate fi aceea?
3. Ce să poate găsi în acea cetate?
4. Cum sunt străzile acelei cetăți?
5. Din ce sunt pereții acelei cetăți?
6. Câte porți are acea cetate?
7. Ce lumină poate avea cetate să aibe?
8. Cine va intra în acea cetate?
9. Cine nu va intra în acea cetate?
10. Ce nu va fi în acea cetate?
11. Ce nu-i va mai ajunge pe cei ce vor fi intrați acolo?
12. Unde vrei tu să intri?

12 ferestele de iaspis

12 porți de mărăgăritar deschise

Străzi de aur străveziu!

In lumină vecinică

Voi fi eu acolo?

Duminecă în 15 August.

Lecțiune 33.

Războiul cel mare.

Efes. 6, 10—20.

Cuvânt de aur: „Luptă-te lupta cea bună a credinței; apucă viața vecinică la care ai fost chemat, și pentru care ai făcut acea frumoasă mărturisire înaintea unui mare număr de martori.”

I. Tim. 6, 12.

Ultima noastră lecțiune ne-a ară-

lat nouă cetatea cea frumoasă, gătită de Dumnezeu pentru aceia, care vor umbla în curățenia inimii și vor înfrunta toate greutățile pentru Numele lui Christos. Azi ne arată apostolul Pavel în epistola sa către Efeseni, că avem să ne înarmăm, pentru a duce o luptă aprigă în contra păcatului, a Diavolului și toată puterea lui satanică. El ne arată și armașura și cum să ne înarmăm cu ea.

Înfățiși-vă în Domnul (V. 10—12.)
In lupta cea grea a vieții Pavel

recomandă Izvorul din care luptătorii pot să-și iee puterea lor. Nu în lume, nu în puterea proprie să-și caute ei izvorul tăriei lor, ci în Domnul și puterea tăriei Lui. Ei să se îmbrace în toată armatura lui Dumnezeu, ca să poată ținea peți împotriva uneltirilor diavolului, care e capul violenței și care cu ușor poate să-i atace și să-i învingă. Ei să stea la veghe, căci nu au de luptat împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva capetenilor, a stăpânilor, împotriva duhurilor răutății ce sunt în locurile cerești. Adecă ele nă se sfesc a se înălța și a înșela sufletele credule.

luați toată armatura lui Dumnezeu V. 13-17). Luați armatura lui Dumnezeu, nu a înțelepciunii voastre, ca se vă puteți împotrivi în ziua cea rea a atacului neașteptat și să rămâneți în picioare, după ce veți fi biruit totul. Adecă să nu cădeți în lupta, nu vă lăsați slăbiți, ci să stați și după luptă în picioare, că dușmanul va căuta încă ocazie a vă ataca, chiar dacă se pare că ar fi căzut. Stați gata, aveți mijlocul încins cu adevărul, nu cu cuvinte măiestrite, artificiale, ale culturii înalte, îmbrăcați în platoșă neprihănirii, adecă îmbrăcați în dreptate, nu nedreptatea să vă fie îmbrăcăminte. Picioarele se vă fie încălțate cu rîvna Evangheliei păcii. Evanghelia păcii să stea totdeauna înaintea ochilor credinciosului, și această să n'o vestească din felă, ori din emulațiune, sau ca de formă, ca să-și plătească urechia, adecă lenevind, ci cu rîvna sufletului. Pe deasupra acestora să mai iee scutul credinței, cu care va sînge toate săgețile arzătoare ale dușmanului. Să nu facă lucrul fără de credință, ci cu o credință. Să nu uite nici coiful mântuirii și nici sabia Duhului, care este cuvântul cel sfânt

al lui Dumnezeu. Așa să se înarmeze creștinul nou-testamental, ca în timpul de atac să poată sta gata a răspunde dușmanului cu arma în mână.

Penru copiii nostri.

„Războiul inverșunat”. Am zis într'o lecțiune precedentă, că noi, ca niște buni ostași ai lui Christos, trebuie să fim pregătiți întotdeauna de luptă.

Dar ați înțeles și din lecțiunea de astăzi, că lupta noastră nu e contra oamenilor, pe cari Dumnezeu vrea să-i lumineze, ci contra răutății lor, care îi duc în pierzare fără să-și dea seama că harul lui Dumnezeu îi poate salva.

Deci noi cu bărbăția și îndrăzneala cuvenită, să căutăm a ieși învingători din această luptă sfântă; înfruntând cu răbdare orice greutăți și ispite pe cari diavolul ni le va scoate în cale. Și penru a ieși învingători, să fim îmbrăcați cu toată armatura lui Dumnezeu, și încingându-ne cu adevărul să-ncălțăm picioarele cu mai multă rîvna în lucrul Domnului, căci coiful mântuirii și Sabia Duhului Sfânt le avem la îndemână.

Luptați-vă la lupta cea bună a credinței voastre și apucând viața vecinică, la care sunteți chemați mărturisii cu bărbăție tuturor pe Christos Domnul și biruința va fi a voastră Dumnezeu se vă ajute la aceasta biruindu-vă prin putere Duhului.

Întrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea noastră de acum?
2. Cine este provocat a face acest războiu?
3. Cum are să se facă acest războiu?
4. Care este dușmanul în acest războiu?
5. Ce fel de arme ne trebuiesc la acest războiu?
6. Cum să ne înarmăm cu acestea penru războiu?
7. Care sunt acele arme bune penru acest războiu?
8. Oare să ne putem și noi îmbrăca în acele arme?
9. De unde ne putem căpăta un ajutor la acest războiu?
10. Te-ai apucat tu de acest războiu?

Arma duhului învinge, la platoșa credinței.

Lumea, pofta le învinge, S'ai cununa vieței.

*Sus, d'al tău curs n'a dura mult, Luptă-te cu credință,
Iacă te așteaptă Domnul, cu plata după luptă.*

Duminecă în 22 August.

Lección 34.

Bărbatul care să laudă cu slăbiciuni.

II. Cor. 11, 10 - 33.

Cuvânt de aur : „Stați gata dar, având mijlocul încins cu adevărul, îmbracați cu platoșa unei vieți sfinte“ Efes. 6, 14.

Despre războiul cel mare a fost ultima noastră lecțiune, unde apostolul Pavel recomandă fraților săi din Efes a se înarma cu cele mai bune arme de război împotriva unui dușman atât de răutăcios și tare, totodată și piin de viclenie, și să nu ajungă la cădere, ci ca în sfârșit să stea în picioare neobosiți și neînfrinți de acest dușman. Acum tot acest apostol e unul care să laudă cu slăbiciuni, iar nici de cusa că ar fi tare. El în puterea sa proprie se simte foarte neputincios încunjurat de slăbiciuni, în multe primejdii, el se simte slab, și cu această se laudă.

Adevărul lui Christos este în mine (V. 10 - 15). Apostolul află că s'au sculat mulți apostoli și lucrători mincinoși, și deci le spune la Corinteni, ca ei să se convingă bine despre aceia, cari să laudă că ar fi ceva și nu sunt; ba el le arată că sunt destui cari se prefac, dar le lipsește acea putere, că și diavolul nu vrea să fie privit ca înșel al înșelăciunii. Așa și acei apostoli mincinoși. Ei să cerce lucrările și urmările aceloră și vor vedea că

nu sunt apostoli. Ei se vor dovedi și pe zelul și dragostea ce o au către acești frați. Iar frații sunt convinși de dragostea lui Pavel către ei

Să nu mă credă nimeni nebun. (V. 16—27). El le spune că ei sunt niște oameni foarte răbdători cu cei ce se laudă, ei suferă nebuniile aceloră, deci să suferă și dela el acea ce le vorbește ca din nebunie. Ei suferă chiar și pe cei care-i robesc pe ei și-i jefuiesc, ba și pe cei nebuni, fiind ei înțelepți. Dar pe sine ei să spune slab și nebun, cu toate că a suferit atâtea în călătoriile sale grele și primejdioase, între diferite împrejurări și greutăți, chiar și în lanțuri și bătăi, pe care le-a suferit pentru numele lui Christos. Deși ar putea să se laude ca om din neamul ales și ca apostol al lui Christos, totuș mai vrea să se laude în slăbiciunile sale.

Mă voi lauda numai cu lucrurile privitoare la slăbiciunea mea (V. 28—33). Pe din afară a fost el mult atacat de multe greutăți, dar a avut și multe lupte pentru frații săi și bisericile ce din toate părțile așteptau sfatul și ajutorul său. El se simte slab cu cei slabi, zelos pentru cei ce cad în slăbiciunile lor. Deci nu vrea să se laude decât numai în slăbiciunile sale omenești. Și în urmă să mângâie cu aceea, că Dumnezeu știe bine căci el nu vorbește minciuni, ci adevărul. Ba încă mai amintește un caz, cum a ajuns să cadă în mâna unui dușman amarnic la Damasc, dar Dumnezeu l-a scăpat cu ajutorul fraților, cari

I-au dat jos din cetate pus într'o coșită prin zid, și așa a scăpat de așteptările dușmanilor.

Penru copiii nostri.

Astăzi dragi copilași, apostolul Pavel iar ne amintește câte greutăți amenință pe un ostaș al lui Christos. El însuș fiind un ostaș neobosit al Domnului a intimpinat toate aceste greutăți — fără șovăială: bătut de multe ori și în primejdie de moarte, închis în terență, sdrobil de foame, frig și multe altele, el și-a urmat calea credinței sale până la slârșit, când Domnul l-a incununat cu o moarte de martir pentru Numele Său; și infruntând pe toate acestea el n'a văzut în sine decât slăbiciuni, lauda dând-o Celui ce l se cuvenea, zicând că „nu eu — ci Domnul în mine a urât și a biruit totul.”

Deci și noi având platoșa credinței și incinși cu adevărul. să fim gata, căci Domnul care trăiește în noi ne va duce la biruința de veci. — Copii! Care vreți să fiți

biruitori? Mai nainte vă cunoașteți că sunteți slabi și că numai Domnul Isus este tare și prin El ajungeți la biruință!

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce om ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Cine putea să fie acel bărbăt slăbănog?
3. Ce simțea el în sine?
4. Ce înse era în el?
5. Despre ce fel de oameni mai amintește apostolul?
6. Ce era dimpotrivă apostolul?
7. Cu ce înse i plăcea lui sa se laude?
8. Ce era în el așa de tare?
9. Ce zicea el că vorbește?
10. Cu ce am vrea noi să ne laudăm?
11. Avem noi cu ce să ne laudăm?

Am căpătăt bătăt, în ostăneli și privegheri
Slăbiciuni în grăja pentru toate bisericile, dor:
 Adevărul lui Christos este în mine.

Duminică în 29 August.

Lecțiunea 35.

Principele și iertarea.

Ebr. 2, 1-18.

Cuvânt de aur: Pe când Fiului a zis: Scăunul Tău de domnie, Dumnezeule, este vecinic; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate.

Ebr. 1, 8.

În lecțiunea din urmă am văzut pe marele apostol Pavel cum să laudă cu slăbiciuni. deși noi nu am putea spune ca el să fi fost un om slab, că era un mare cunoscător al legilor lui Dumnezeu, el a primit indeosebi mari descoperiri, a lucrat așa de mult în căile sale de mișune că nimenea nu făcea atât

de mult, și totuș numai cu slăbiciunile să laudă. Dar el avea o putere ascunsă, și aceea era din și în Christos. Astăzi ne spune acest apostol despre un Principe mare care a câștigat multă iertare pentru cei păcătoși, și acest Principe Mare este Domnul nostru Isus Christos. În lecțiunea noastră de astăzi să cântăm bine la El și să-L cunoaștem ca Acel Principe trimis de Dumnezeu pentru binele și fericirea omenimei.

Cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători față de o mântuire așa de mare? (V. 1-9). Cuvântul scris și mărturisit de Dumnezeu prin slăbii Săi servitori ni s'a scris spre mântuirea noastră, și apostolul zice că noi trebuie să fim cu atât mai băgători de seamă la cele auzite,

că nici chiar acele de mult vestite prin ingeri nu se sguduiau, cu atât mai puțin acele vestite de Fiul lui Dumnezeu și apostolii Lui. Căci Dumnezeu a întărit mărturia lor prin semnele ce urmau, prin felurite minuni și prin darurile Duhului Sfânt. Că nu ungeri a supus El lumea viitoare, ci chiar Fiului Său, care pentru puțin timp a fost mai mic decât ingerii, dar apoi a fost încununat cu slavă și cinste și pus peste toate lucrurile mâinilor lui Dumnezeu. Intii inse a trebuit să guste moartea pentru noi toți, așa să devie Principele vieții noastre, ca să ne câștige o mântuire vecinică prin jertfirea vieții Sale.

Capetenia mântuirii și cei sfinți de El sunt dintr'unu: (V. 10—18) Unul este Capul, care vrea să ducă pe ai Săi la desevîrșire inse El a făcut aceasta prin suferințe, și acum nu se rușinează a numi pe aceia „frați“, care sunt deși de El, ca mulți fii la slavă. El zice despre ei: Voi vesti Numele Tău fraților Mei, Te voi lăuda în mijlocul adunării. Totodată trebuie ca aceștia ai lui Isus frați și copii ai lui Dumnezeu să fie părtași sângelui și cărnii Lui cum El însuș a fost, pentru ca prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, și să izbăvească pe toți aceia, cari de frica morții erau supuși robiei. Căci El nu vine în ajutorul ingerilor, ci în ajutorul fiilor lui Avraam. El s'a făcut totodată un mare preot, pentru a ținea legăturile între Dumnezeu și oamenii, plin de milă și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru poporul Său, și fiind ispitit însuși poate să ajute pe cei ce sunt ispitiți. Așadar un Principe, care face

ispășire prin sângele Lui și a adus iertare păcătoșilor, mijlocind pentru ei,

Pentru copiii noștri.

Cuvânt Domnului, iubiți copilași fiind ca o sabie cu două tășuri, trebuie să fim cu mare grijă ca să nu ne abatem dela învățăturile primite, căci cei ce se vor abate, vor fi tăiați ca niște ramuri uscate, și aruncați în focul etern.

Nimeni nu poate sta nepăsător în fața acestor adevăruri pline de viață, pentrucă însuș Principele Păcei, Isus Christos este acela, care ni le-a vestit.

E știut că Dumnezeu ne-a creat pentru și prin Fiul Său, care arătându-se desăvirșit prin suferințe, a avut dorința de a duce pe mai mulți fii și fiice din umbra morții în strălucirea cerească, prin bogăția harului Său divin.

Și noi făcând parte dintre cei sfințiți prin Cuvântul Său, trebuie să ne dăm seama că formând un corp cu cel ce ne-a sfințit, suntem datori a păzi hainele curate, nepă-tind Numele Aceluia, căruia nu i-a fost rușine a ne numi frați și surori, ci să-l cântăm laudă și mărire în curățenia cuvenită, știind că scaunul Său de domnie e plin de dreptate, și e grozav să cazii în mâinile Dumnezeului celui viu, ca călcător de lege, după ce ai fost odată miluit de El.

Intrebări resumătoare.

1. Despre cine ne vorbește lecțiunea noastră?
2. Care este acel principe?
3. Ce ne spune apostolul despre cei nepăsători?
4. Ce trebuie să facem noi ca să ne fie bine?
5. Ce a trebuit să facă acest Principe ca să fim mântuiți?
6. Cum sunt priviți cei ce ascultă de El?
7. Prin ce a câștigat El iertarea noastră?
8. Ai urmat tu acestui Principe și ești iertat?

Principele mântuirii.

Isus s'a făcut Principele mântuirii pentru noi. Vrea ca să fim frații lui. El a gustat moartea. A fost ispitit ca și noi. Cum vom scăpa stând nepăsători față de o mântuire așa mare?

Duminică în 5 Septembrie.

Lecțiune 36.

Activitatea în Capernaum.

Luca 4, 31—44.

Cuvânt de aur: „Cum Dumnezeu: a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbia din loc în loc făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau sub stăpânirea diavolului; căci Dumnezeu era cu El.”

Fapt. 10, 38.

Dela apostoli și învățăturile lor îndreptătoare venim iarăși la cuvintele Mântuitorului Isus, pe cari le-a rostit și lucrurile pe cari le-a făcut în fața ucenicilor Săi. Noi vedem că El a făcut multe lucruri minunate în slujba Sa misionară pe pământ. În lecțiunea de astăzi vedem pe Domnul în Capernaum. El vindecă pe cei îndrăciți și pe cei bolnavi. Înaintea Lui nu există neputință. Activitatea Lui e desăvârșită. Chiar și duhurile necurate mărturisesc că El este Sfântul, Fiul lui Dumnezeu, și are putere supranaturală. El a fost hotărât și trimis de Tatăl ca Unicul Salvator al oamenilor căzuți, pierduți și în robia Satanei prin diferite păcate și fărădelegi, care cauzează poporului o situație grozav de dureroasă în toate privințele. Și când era aceasia stare asupra poporului întreg, atunci apăru Fiul lui Dumnezeu și începu marea operă a salva sufletele din cătușele diavolești. În lecțiunea de față vedem, că Domnul Isus vindecă și vesteste Evanghelia în Capernaum și în alte locuri.

El, ce avem noi a face cu Tine (V. 31—37). Isus intră în Capernaum, în Galilea, lângă Lacul Genezaret, sau marea Tiberiadei, și acolo învață pe oameni în ziua de Sabat. Oamenii sunt uimiți de cele

ce aud din El, că vorbea ca unul cu putere. Dar acolo era și unul cu un demon. Acesta a strigat cu glas: „Ah ce avem noi a face cu Tine, Isuse din Nazaret? Te știm cine ești.” Adecă duhul cel rău cunoaște pe Isus și nu dorește să aibe de aface cu El. Dar Isus îl ceartă și-i poruncește să iasă. Și dupăce dracul a trinit pe om jos și a ieșit fără să-i mai faca ceva, Oamenii au fost cuprinși de spaimă asupra acestui lucru și s'au întrebat: Ce însemnează acest lucru? El poruncește cu stăpânire și putere duhurilor necurate și ele iese afara! Și îi s'a dus vestea în toate împrejurimile. Oamenii îl credeau mai degrabă un farmecător mare, decât un Mântuitor puternic, trimis de Dumnezeu pentru binele lor.

El intră în casa lui Simon (V. 38—39). Aci încă îl aștepta un lucru, că soacra lui Simon zăcea prinsă de friguri. Dar Isus amenință frigurile, și ea este scăpată și-l scrivește. Așa Isus face bine la toți, căși îi așteaptă ajutorul și împarte binecuvântarea Sa bogată fiecărui păcătos, oricât de rău ar fi el.

Trebuia să vestesc Evanghelia împărăției (V. 40—44). Scopul principal al venirii Lui a fost să predice Evanghelia la cei pierduți în păcate și fărădelegi. Deci vin la El mulți neputincioși la asfințitul soarelui și El îi vindecă, dar nu neglijează la nici un caz a le vesti Evanghelia, pentru care a venit pe pământ, căci făcând El miuni, popoarele au început a-l căuta din toate părțile și acum era timpul prielnic pentru a face aceasia vestire. Dar nu numai aci voia El să facă acest lucru, ci voia să meargă și în alte cetăți, fiindcă pentru aceasta a fost trimis, dupăcum chiar El o spune prin gura Sa acelora, cari erau în apropierea Lui.

Pentru copiii noștri.

Puterea Duhului Sfânt, care își punca sigiliul Său prin minunile savirșite de umilitul Învățător din Nazaret, era cea mai puternică dovadă, că Acesta era într'adevăr Christos, Fiul lui Dumnezeu — Mântuitorul lumii. Și orice înalta trebuia să dispară la fața minunilor vindecări și izgoniri de duhuri necurate, cum s'a făcut și în Capernaum prin mâna Domnului Isus.

Acolo Mântuitorul într'o dimineață, în zori de zi, se retrase într'un loc pustiu, probabil pentru a se reza. Poporul iase care văzuse în El pe Mesia cel mult așteptat, l-a căutat, voind să-l oprimească la ei să nu plece așa curând.

O, dragii mei copii, cât de bine ar fi, cu ducând o viață curată și sfântă, să nu-l lășăm nici noi, ci să-l cerem ca să ne întărească cu puterea Duhului Sfânt, cu care a fost și El uns de Parintele ceresc în timpul activității Sale pe pământ.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea noastră de acum?
2. Cine a fost activ în acest loc?
3. Ce găsește El în Capernaum?
4. Ce om vine înaintea Lui?
5. Ce face Isus cu demonul ce strigă?
6. Ce zic oamenii cari văd aceasta?
7. Unde a mers după aceasta?
8. Ce a găsit în casa lui Simon?
9. Ce făcu El aci?
10. Cine a venit la El după aceasta?
11. Ce a vestit El acestor oameni?
12. Care era scopul venirii Lui?
13. Ce ne învață pe noi această lecțiune?

Activitatea lui Isus.

Activ în scoaterea duhurilor rele, în vindecarea diferitelor boale, în vestirea Evangheliei Împărăției
 Căci Dumnezeu era cu El.

Dominecă în 12 Septembrie.

Lecțiunea 37.

Pescuirea cea minunată.

Luca 5, 1—11.

Cuvânt de aur: „Deaceia, pe orșicine Mă va mărturisii înaintea oamenilor, îl voi mărturisii și Eu înaintea Tatălui meu care este în ceruri”.

Mat 10, 32.

Isus se află lângă marea Galileii, care se mai zice și Marea Tiberiadei, sau Lacul Ghenezaret. Aceasta mare era vestită din punct de vedere, că erau mulți pești în ea. Aci fiind Domnul urmat de mult popor căruia odinioară i-a făcut multe vindecări, acum le făcu o minune prin prinderea a o mulțime de pești, în cuvântul Lui.

Ucenicii să aflau desperați, că toată noaptea au muncit zadarnic și nu au prins nimic. Domnul știa acest lucru prea bine, și acum le porunci să arunce mreja în apă. și ei o făcură. La ordinul Domnului au prins atâția pești, că au umplut două corăbii. Minunea aceasta a făcut pe Petru, Ioan și Iacob să vadă în Domnul puterea și mărirea lui Dumnezeu, iar pe ei însăși ca niște păcătoși nemernici. Da aci o mai mare multime de oameni a putut vedea puterea făcătoare de minuni a lui Christos, iar cei trei pescari urmară Domnului și El i-a făcut pescari de oameni.

Depărtează-o la adânc, și aruncați vă mrejele (V. 1—7). Lângă lacul Ghenezaretului era Isus și vorbea oamenilor cuvântul lui Dumnezeu când mulțimea îl imbulzește și El

văzând acolo două corăbii să sui într-una din ele și ie vorbi de acolo. Când a gătat cu vorbirea a zis lui Simon să îndepărteze mai la adânc și să arunce mrejele în mare spre a prinde pești. Simon și zise: Iuvățatorule, toată noaptea am, trudit și nu am prins nimic; dar la cuvântul Tău, voi arunca mrejele! Aceasta făcând s'au umplut acelea de nu le putea trage. Atunci strigat inase pe vecinii lor ca să le vină întru ajutor. Și s'au umplut amândouă corăbiile de pești. La cuvântul lui Isus e bine a face, și fără de el a sta pe loc.

Doamne, pleacă dela mine! (V. 8—11). Petru văzând ce s'a întâmplat să umple de spaimă cu tot cu soții săi, și el zice: Doamne pleacă eu sunt om păcătos! Pescuirea făcută i-a surprins pe ei într'atăta, că nu știau ce zice de uimire, că ei nu au mai pățit așa ceva în întreaga lor viață de pescari. Dar Domnul îl incurajează pe Simon și-i zice: Nu te teme, de acum încolo vei fi pescar de oameni. Adecă el are să fie un pescar cu Evanghelia măreața în mână, predicând aceasta la păcătoși și așa are să-i prindă și să-i convingă, că Isus singur este acel ce poate ajuta în toate și a binecuvânta toate ostănelele noastre. Dar noi avem ca să-l mărturisim pe El fără de nici o frică, sau sfială înaintea tuturor.

Pentru copiii nostri.

Doamne, mari și minunate sunt lucrările Tale! . . . Bieții pescari, oată noaptea s'au

trudit să prindă ceva pește, (căci noaptea de obicei se prinde mai ușor) și n'au putut prinde nimic, inase după cuvântul Domnului; deși cam îndoielnic Simon, totuși aruncă mrejele sale în adâncul apelor și . . . ni-nune . . . abea le-au putut trage afară de mulțimea peștilor prinși.

Uimit și înspăimântat Pentru I zice: Doamne, ieși dela mine, căci sunt un om păcătos. — Petru și-a recunoscut păcatele în fața puterii divine, dar Mântuitorul l-a liniștit imediat: Nu te teme, de acum încolo vei pescui oameni! Și într'adevăr, Petru împreună cu ceilalți pescari lăsându-și totul, au urmaz pe bunul Învățător, care i-a transformat în niște predicatori ai cuvântului Său.

Să luăm deoi aminte, dragi copii, că ținta Mântuitorului nostru iubit, e să facă din noi . . . pescari spirituali . . . pentru a arunca mrejele credinței noastre mai spre adâncul apelor, adică unde se simte mai multă lipsă de cuvântul lui Dumnezeu. Și atunci binecuvântarea cerească va fi cu noi zi și noaptea, neuitând că „cine Mă va mărturisi înaintea oamenilor, pe acela îl voi mărturisi și Eu înaintea Tatălui Meu cereșc.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne istorisește lecțiunea noastră?
2. Unde s'a făcut aceasta pescuire?
3. Cine a ordonat aceasta pescuire?
4. Ce zice Simon când fu grăit s'o facă?
5. A putut el să prindă acum pești?
6. De ce părere fost Simon după pescuirea aceasta?
7. Ce-i zice lui Domnul?
8. S'a făcut el mai târziu un pescar de oameni?
9. Ce vrea să facă Domnul din noi?

O pescuire minunată.

Intii: Isus predică, adică aruncă mrejele,
Apoi zice lui Simon: Aruncați mrejele,
Simon prinde mulți pești, dar și el este ca soții săi;
câte un pește în mrejele lui Isus.

Duminică în 19 Septembrie,
Lecțiunea 38.

Chemarea păcătoșilor.

Luca 5, 27—39.

Cuvânt de aur: „Alé. Cezarului, i-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: Dați Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu“.

Mat. 22, 25.

În Dumineca trecută am auzit că Isus a făcut o minune prin pescuirea cea nemaipomenită. Astăzi vom învăța cum chiamă Domnul pe păcătoși. În călătoria sfântă, misionară, Domnul întâlnește pe un vameș Levi (în Ev. a devenit apostolul Matei) și l-a chemat să-L urmeze. Levi fără nici o altă îndemnare merge cu Domnul. Bucuria lui Levi era mare, că el făcuse și ospăț în casa sa, unde putură lua parte și alții, vameși și păcătoși, împreună cu Christos, unde le arată că cei păcătoși au trebuință de pocăință. Tot aci le arată Domnul la toți cei de față, că a urma Lui trebuie omul să se schimbe într-o ființă nouă. Nimeni nu-i poate urma Lui cu obiceiurile vechi, cu tradiții, etc. Aci mai putem vedea că cele materiale, obiceiurile și formele tradiționale vechi nu mai au nici un preț. Cine voințe să urmeze Domnului, trebuie să se învâșcă cu desvîșire.

Vino după Mine! (V. 27—32.)
Chemarea aceasta a sunat lui Levi care ședea la vamă. Acesta fără să se gândească mult, a lăsat vama și a urmat Lui. După aceasta l face un ospăț de bucurie, la care au participat mai mulți oameni. Dar erau acolo și Farisei și Cărturari, cari cărteau și ziceau: De ce mâncați și beți cu vameșii și cu

păcătoșii? Isus le răspunde, că nu cei sănătoși au trebuință de doftor, ci cei bolnavi, nici nu a venit El ca săcheme pe cei dreupți, ci pe cei păcătoși la pocăință. Cărtitori sunt totdeauna, dar doftorii numai rar să abat ca să aducă balzamu vindecător, înse Unul este care vrea să vindece pe bolnavi și să mântuie pe cei păcătoși, la El au să alerge cu toți.

Nimeni nu rupe dintr'o haină nouă un petec, ca să-l pună la o haină veche (V. 33—39.) Fariseii văzând că nu li se dă dreptate să pun cu o altă întrebare, și anume: De ce ucenicii lui Ioan și ai fariseilor postesc des, și fac rugăciuni, iar ai lui Isus mănâncă și beu. Și la aceasta li se dă răspunsul cuvenit: Nu pot nuntașii posti cât timp mirele este cu ei, dar vor veni zile când vor posti, lumea se va bucura, iar ei vor plânge și se vor tîngui. Care om înțelept taie petec dintr'o haină nouă pentru a putea cârpi una veche. Adecă Harul cel nou al lui Dumnezeu, nu se rupe pentru a se cârpi cu el haina cea veche a tradițiilor lor lăstate dela părinți, nici nu se pune vinul nou în burdufurile vechi, că vinul nou începe a fierbe și sparge burduful cel vechi, ci se pune vinul cel nou al sfântului Duh în vasele cele noi, înouite prin întoarcerea adevărată către Dumnezeu și așa se conservă și vinul, adecă nu se pradă, și vasul rămâne întreg. Iar nimeni care a băut odată din vinul cel vechi al adevărului nefalsificat, nu dorește după vinul cel nou al Evangheliei modernizată de oameni, căci zice: Cel vechi este mai bun! Biblia cea veche a fost în toate timpurile temeliea mântuirii păcătoșilor, iar cea modernizată i-a dus numai în rătăcire.

Pentru copiii nostri.

În lecțiunea de astăzi, dragilor copii, noi vedem că Mântuitorului nostru iubit îi place să fie cât mai aproape de păcătoși: și aceasta numai ca să-i poată mântui. Și de fapt așa trebuie să fie, căci nu cei sănătoși, ci cei bolnavi au nevoie de doctor. Dar păcătoșii, cari doresc într'adevăr mântuirea, trebuie să știe, că vinul nou nu se poate conserva în burdufuri vechi, ci în burdufuri noi; adică inimile vechi, împietrite nu va putea conserva cuvântul lui Dumnezeu, ci numai inimile reinouite prin pocăința curată va putea fi mântuite prin credință, și astfel va putea da Cezarului ca este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Pe cari păcătoși a chemat Domnul?
3. Ce a făcut acum Levi de bucurie?
4. Cine a mai fost acolo la masă?
5. Ce ziseră fariseii și cărturarii?
6. Ce răspuns le dă lor Isus?
7. Cum se face cu petecul nou pe haina veche?
8. Cum se face cu burduful vechi și vinul nou?
9. Pe cine a venit Isus să-l cheme la pocăință?
10. Ce vrea să ne spună nouă aceasta lecțiune?

Isus în casa lui Levi.

Cărturarii fariseii murmură că a intrat și stă cu păcătoși la masă. Dece ucenicii Lui nu postesc, nu să spală pe mâni când mănâncă? Isus zice: Păcătoșii sunt chemați la pocăința, bolnavii la medic, nuntașii n'au obicei de-a posti, nici a se ținea de vechile tradiții.

Duminecă în 26 Septemvrie.

Lecțiunea 39.

Isus scapă din moarte.

Luca 7, 1—17.

Cuvânt de aur: „Toți au fost cuprinși de frică, slăveau pe Dumnezeu, și ziceau: Un mare proroc s'a ridicat între noi; și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”.

Luca 7, 16.

În Dumineca trecută am văzut noi cum Domnul Isus chiamă pe păcătoși la Sine. Aceasta chemare a sunat lui Levi, dar nu era refuzat nici unul dintre ceilalți, cari voiau să-l urmeze. Murmurul fariseilor și cărturarilor nu l-au deranjat pe El nici cel mai puțin. El a zis simplu,

că cei bolnavi au trebuință de medic, iar nu cei sănătoși. Astăzi întâlnim pe Domnul Isus odată la Capernaum, unde vindecă pe robul unui sutaș. Credința sutașului a fost exemplară și pentru cei din Israel, unde nu s'a găsit aceasta. Sutașul iubește pe robul său, deci îl știe prețui și atunci, când este bolnav și neputincios, și aceasta o arată, că înjosindu-se înaintea tuturor, cere pe Domnul să-i vindece pe servul său greu bolnav. În a doua parte a lecțiunii îl găsim la cetatea Nain, unde întârnește un cortegiu funebru. Aci duc pe un tânăr la mormânt, unicul fiu al unei văduvă săracă. Putem înțelege că biata mamă este frântă de dureri. Dar Isus oprește mulțimea, oprește

și pe mamă a nu mai plânge, pune mâna Sa și școală pe tînăr și-l dă mamei sale viu. Ah ce bucurie pentru mamă! Ce surpriză pentru popor, ce întărire a credinței ucenicilor!

Vindecarea robului sutașului (V. 1—10).

Un bolnav nu are altă dorință decât să scape de boala sa. Acest rob al sutașului, când a auzit de Christos, a apelat la inima stăpînului său, ca să intervină la Mântuitorul pentru el. Acest lucru a fost un exemplu minunat pentru orice bolnav. Ce frumos lucru, când un om de vază și sănătos servește pe un bolnav. Acest căpitan a știut să folosească ori ce mijloc adevărat și posibil în favorul servului său bolnav. Faptul și credința lui Christos și a cere ceva dela El trebuie adevărată și sinceră credință la care Domnul răspunde cu toată siguranța aceluia ce vine la El astfel. Ce mulți stăpâni, cari la așa caz de boală a servilor lor, în loc să-i scoată afară, că nu au ce cu ei, ar putea învăța dela acest căpitan, care încă nu cunoștea pe Christos; să o facă altcum decât o fac.

Învierea fiului văduvei din Nain. (V. 11—17. Domnul pe unde umbla, în tot locul era urmat de o mare mulțime de oameni. Toți ne voiașii, suferinzii și păcătoșii fără milă, veniau la El, unde găseau loc de refugiu. În partea de sus a lecțiunii văzurăm pe Domnul în cetatea Capernaum, unde vindecă pe robul căpitanului. Acum putem vedea că El se află în Nain, unde întâlni pe drum un cortegiu întristat, adică duceau pe un mort, fiul unei văduvă. Și Domnul văzu pe biata mamă plângând. Acum se apropie El de mort, și prin puterea Cuvântului Său l-a înviat.

Acest fapt a făcut o mare mișcare în popor, așa că toți se între-

bau și-și ziceau: Mare lucru am văzut astăzi, și Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.

Acți putem vedea că Domnul Isus are putere să învieze și pe cei morți, și cumcă cei cei ce mor au să învieze la ordinea lui Christos. Piară deci înțoiala din cei ce cred în Christos, că oare când și cun vor învia cei morți, căci Cuvântul Lui ne-o spune, El însuși o face, și prin aceasta ne adeverești-car, că cei ce mor, are să și învieze tot la comanda Lui și are sa stea înaintea scaunului de judecată alui Christos, ca să-și iee plată dupăcum a făcut pe pământ, bine sau rău.

Penru copiii nostri,

Isus salvează de moarte. O, iubii copilași. Cât e de rău, când cineva e bolnav, și încă bolnav pe moarte! . . .

Da, e rău pentru bolnav că se simte chinuit de frica morții, mai ales când e nămpăcat cu Dumnezeu. Și dureroasa lui situație influențează și asupra celor ce l-au iubit, făcându-i și pe ei să suferă mai mult sau mai puțin împreună cu ei.

Dar cu cât e durerea mai adâncă pentru aceste suflete, cu atât bucuria lor va întrece orice închipuiri, când mila Domnului îi salvează la timp, cum s'a întâmplat cu sutașul și cu văduva din Nain.

O, ce frumoase tablouri ne înfățișează nouă lecția de astăzi! Mântuitorul nostru iubit, văzind credința vie a sutașului, îi îndeplinește dorința, vindecând pe robul său. Apoi întâlnind pe îndurerata mamă, pe al cărei unic fiu îl răpise moartea cea crudă, o mângăie cu readucerea la viață a tînărului mort, în umirea tuturor celor de față, cari înfricoșați slăveau pe Dumnezeu zicând: Mare proroc s'ridicac Dumnezeu între noi, El cercetează pe poporul Său". Deci nici noi nu vom fi uitați, dragilor, mei copii.

Întrebări resuinătoare.

1. Ce ne istorisește lecțiunea de astăzi?
2. Cine a venit la El aici?
3. Ce a cerut acest sutaș dela El?
4. Ce a răspuns Isus la cererea lui?
5. S'a vindecat acel serv al sutașului?

6. Unde s'a dus încă Isus după lecțiunea noastră?
7. Ce a întâlnit El pe cale?
8. Cine era mortul ce fu pus la groapă?
9. Ce făcu acum Isus?
10. Ce zise El mamei mortului?
11. Ce zise El către cel mort?
12. S'a sculat acest mort?
13. Ce ziseră cei ce au văzut acest lucru minunat?
14. Ce ne spune nouă aceasta lecțiune?

Isus scapă!

Pe

*Servul bolnav
Salvat prin credința
stăpânului său.*

și Pe

*Fiul mort.
inviat prin cuvântul
lui Isus*

Dumnezeu a cercetat pe poporul Său.

Duminecă în 3 Octombrie.

Lecțiunea 40.

Dumnezeu se îngrijește.

Luca 8, 1—15; 13, 6—9. 18—30.

Cuvânt de aur: „Dacă astfel îmbracă Dumnezeu iarba, care astăzi este pe câmp, iar mâne va fi aruncată în cuptor, cu cât mai mult vă va îmbrăca pe voi, puțin credincioșilor?”

Luca 12, 28.

Lecțiunea noastră din urmă ne arată pe Domnul Isus ca un binefacător către cei bolnavi și înrîtați. El vindecă și dă bucurie și mângâiere la toți cei ce o cer și o așteaptă dela El. Ba chiar și pe neașteptate vine El cu ajutorul și mângâierea Sa unde o află la loc. Astăzi îl găsim predicând Evanghelia împărăției la popor. Iar ca acest popor să înțeleagă mai bine le spune aceasta și prin pilde, sau ilustrațiuni. Care nu ar cunoaște ilustrația cea fără de seamăn a sămănătorului? A ieșit sămănătorul să sãmene . . Unele au căzut lângă drum . . altele pe loc pietros . . altele între spini . . iar altele pe

pământ bun. Toate au căzut, inse cele mai multe fără de rezultat. Că mulți au urechi pentru ca să auză cu ele, dar . . nu aud.

Apoi pilda cu smochinul neroditor. Câtă ostăneală poate avea un grădinar cu smochinul până îl vede crescut și la urmă după un timp îndelungat de răbdare, vrînd să guste din roadele lui, acela nu face decât umbră. Cum ne-ar plăcea nouă aceasta?

Grăuntele de muștar și aluatul, niște lucruri mici și neînsemnate. Grăuntele de muștar așa de mititel dar fiind sãmănat în pământ, se face o plantă mare, între alărei rãmuri se scutesc paserile. Aluatul cît de puțin ar fi, dar pus fiind într'o cantitate însemnată de făină, face că toată frământătura să se dospească. Lucrul Evangheliei împărăției se pare de multe ori foarte neînsemnat la oameni, totuș a dat naștere în multe locuri la deșteptări generale și convertiri în mase ale oamenilor.

Intrați prin poarta strîmtă, zice Domnul celui ce-l întrebă dacă nu să se mântuiască mulți, că vor fi mulți cari se vor nevoi a intra, dar

atunci va fi târziu pentru ei, căci ușa va fi încuiată și intrarea oprită.

Propovăduirea Evangheliei (V. 1—3). Dintre lucrările Mântuitorului pe pământ, cea mai frumoasă și aducătoare de fericire a fost și este predicarea Evangheliei. Aceasta a făcut pe ucenicii Domnului să stea și să umble cu El în totdeauna. Mai vedem că influința și puterea Lui a atras și determinat și pe unele femei, ca să pășască în slujba Domnului. Deci putem vedea că Dumnezeu cum se îngrijește ca să Dea sufletelor ce este mai principal în viața celor credincioși.

Pilda samănătorului V. 4—15.) Predicile Domnului au fost pline de plide, și încă așa pilde, care erau binecunoscute de oameni. Aci vedem pilda cu sămănătorul. Cea ce se întâmplă chiar și atunci, când Domnul sămăna Cuvântul în inimile oamenilor. Nu toți au produs roadele necesare, ci numai o a patra parte. Care este cauza, că cele trei părți de pământ n'au produs roade? Domnul ne arată, că sunt: în primul rând diavolul, ispitele, păcatele, plăcerile și grija lumei.

Pilda cu smochinul neroditor (Cap. 13, 6—9). Precum am arătat pildele, Domnul se referă la om. Smochinul neroditor prefăchipește pe omul, care pe lângă toate ce-i dă Dumnezeu, nu face roade de pocăință, și nu servește spre onoarea Stăpânului său.

Gândiți-vă odată ce greu cade unui stăpân, când are un pom în grădina sa și după mai mult timp acela tot nu aduce roade. Doar ultima hotărâre este să fie tăiat acel pom. Inse ce vedem, este un mijlocilor, care zice: mai lasă-l și acest an.

Grăunțele de muștar și aluatul (V. 18—21). Lucrul împărăției lui Dumnezeu este cam neluat în seamă, și din partea oamenilor este privit

atât de mic. Dar ce vedem noi aci în pilda cu grăunțele de muștar și aluatul? Grăunțele s'a făcut arbore, și aluatul a dospit toată făina din jurul lui.

Nevoii-vă a intra prin ușa cea strîmă (V. 22—30.) Domnul prin purtarea Sa de grijă, în tot felul a înlesnit posibilitatea de a înțelege cum putem umbla pe calea mântuirii. Nimenea nu poate fi mântuit numai din întâmplare. Pecum vedem aci trebuie o sfortare, energie, din partea fiecărui individ. Că numai așa poate cineva intra prin ușa cea strîmă a mântuirii. A fi creștin nu este lucru mic, sau nesimțitor. Deși lumea aceasta nesocotește cuvântul și lucrul creștinătății, dar totuș este izbitor în mod spiritual pentru cei ce se silesc a intra prin poarta cea strîmă.

Pentru copiii nostri.

Dumnezeu se îngrijește. Mântuitorul sămăna sămânța Sa. Aceasta este Cuvântul lui Dumnezeu, sămănat și în școala Duminicală. Voi, iubiți copilași, cercetați-vă în ce categorii sunteți? . . . Ați primit voi cu bucurie cuvântul lui Dumnezeu? Dacă l-ați primit, băgați de seamă ca nu cumva Diavolul prin servii săi să vă amăgească și să răhănești afară din rai. Nu vă lăsați după bei ce vă chiamă la desfătările acestei lumi întepecată, căci știți ce o așteaptă! . . . Purtați-vă cu demnitate numele de creștini, și nu uitați, că Domnul din 'an în 'an așteaptă să-i aduceți roade.

Și stăruind voi în lucrul Lui, El însuși se va înruji, ca servii Săi să nu ducă lipsă de nimic; căci dacă iarba trecătoare e îngrijită de Părintele ceresc, cu atât mai mult voi, cari lucrați în via Sa, dragi mei copii.

Întrebări rezumătoare.

1. Despre ce ne vorbește lecțiunea de astăzi?
2. Ce are Isus mai năinte de toate în vedere?
3. Prin ce vrea El să illustreze acest lucru al Evangheliei?
4. Care pildă o pune mai năinte înaintea oamenilor?

5. Cât se sãmănã și cât rodește?
6. Care pildã ne mai aratã El?
7. Ce are sã pațeascã smochinul neroditor?
8. Care altã pildã mai spune El?
9. Ce iese din micul grãunte de muștar?
10. Ce face pușinul aluat în fainã?
11. Ce rãspuns dã El unuia întrebãtor?
12. Cum poate omul intra în fericire?
13. Ce vrea sã ne învețe pe noi aceasta lecțiune ?

Evanghelia împãrãției se vesteste prin diferite pilde :

Sãmãnãtorul pune un fel de sãmãnã în 4 calitãfi de pãmânt. Omul asemenea smochinului neroditor. Ca Grãunțele de muștar și aluatul este împãrãția cerurilor. Omul care vrea sã fie mãmãuit, sã caute a intra prin ușa cea strãmã.

Duminecã în 10 Octomvrie.

Lecțiune 41.

Evanghelia pentru cei flãmânzi.

Ioan 6, 1—14; Luca 9, 1—9.

Cuvânt de aur: „Voi sã nu fiți așa. Ci cei mai mare dintre voi, sã fie ca cel mai mic; și cel ce cârmuiește, ca cel ce slujește.”

Luca 22, 26.

În lecțiunea din urmã am aflat cã Domnul se îngrijeșe sã sãmene sãmãnãta cuvântului aducãnd diferite pilde ca ilustrații referitoare la aceasta sãmãnare. Astãzi vedem pe Domnul Isus, cum se îngrijește și de nevoile poporului lãncezit și flãmând. Flãmând dupã cuvântul vieții, ca niște oi fãrã de pãstor, aleargã poporul și uitã chiar și de cele trebuincioase pentru hrana corpului sãu, numai ca sã poatã auzi și vecea pe marele Invãtãtor, — tot nu rãmãne uitat de acela ce se îngrijește atãt de minunat de sufletul lor lãncezit. Pușine sunt pãnile, și nici acelea nu erau ale Lui, ci aduse de un bãiat, dar poporul are sã fie îndestulit. Dupãce cei flãmânzi sunt nutriți aflãm, cã

Domnul se îngrijește încã odatã de sufletul nemuritor al poporului și trimite la ei pe ucenici Sãi înzestrați cu putere de a face chiar și minuni. Acești ucenici ai Sãi sã nu fie îngrijiti de nimic, cã li se va dã la timp cele trebuincioase, dar ei sã plece și sã predice Evanghelia împãrãției în tot locul unde vor ajunge și sã facã tot lucrul, prin care ar putea aduce pe oameni aproape de Dumnezeu.

Pușine pãni, dar poporul sã nu plece flãmând (Ioan 6, 1—10) Iatã cum vedem acum pe Domnul Isus cum poartã grija de oameni și în cele materiale. El pune întrebarea, cu ce vom hrãni aceasta mulțime? Unul dintre ucenici zice, cã sunt aci pușine pãni dar ce-i aceasta la așa mulțime? Inse Domnului i-a fost milã de popor și nu voia ca sã plece de la El flãmânzi. Așa fiind organizeazã poporul în cete pe iarba verde și El frãgãnd pãnile și binecuvãntându-le le dã la ucenici și aceștia le distribuie la popor. Ce minunat este aceasta pentru cei flãmânzi! Inchipuiți-vã, cã un flãmând ce mult dorește dupã hranã. Și Isus știe aceasta lipsã prea bine. Înaintea Lui toate sunt binecunos-

cute și descoperite, și numai El poate să dea aceasta, altul nimeni. Pe lângă aceasta vrea Domnul ca ucenicii Lui să fie gata a sluji altora după porunca Lui.

Adunaț fărîmăturile (V. 11—14). Aceasta minune a avut mare impresie asupra tuturor din fața locului. În sfârșit Domnul spune ucenicilor, să adune fărîmăturile ce au rămas, ca nimic să nu se piardă. Aceasta înse a fost mult mai decât erau pâinile din început. Mulțimea a fost pusă în uimire și ei vin la cunoștința, că acesta trebuia să fie proorocul așteptat de ei.

Isus trimite pe ucenicii Săi să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu (Luca 9, 1—6) După ce Domnul Isus dă instrucție ucenicilor Să-i și-i convinge despre dumnezeasca Sa putere, chiamnă pe cei doisprezece și le dădu așa putere, ca să poată predica împărăția lui Dumnezeu în mod triumfător. El le pune în vedere, că la acest mare serviciu să nu poarte grija de nimic Ajunge puterea și îngrijirea Lui asupra lor și a activității sfântă, pe care aveau să o desvölte în lucrul incredințat.

Cât de bine știa Isus nevoia poporului după cuvântul lui Dumnezeu, și foamea după cuvântul vieții! Poporul era decăzut, lănced după făgăduințele Domnului. Și nimenea nu s'a aflat că să le servească în mod satisfăcător. Isus cu ucenicii Lui stau gata a face acest serviciu mare.

Ce a crezut Irod ? (V. 7—9). Irod ucise pe Ioan botezătorul și acum cunoștința lui pătată îl muștră. El vrea să creadă că-l vede pe Ioan înaintea sa, care și acum îl muștră pentru păcatul său urit. Dar acum el nu poate scăpa de aceasta nălucă și pentru aceasta îi este foarte neplăcut să auză aceste vești despre

Isus. Așa o face păcatul cu oamenii fie ei mari sau mici.

Pentru copiii nostri.

Fericiți sunt cei flămânzi și în etaji după dreptate. căci aceia se vor sătura . . .

Da, iubiți copilași se vor sătura, dupăcum s'au săturat și cei aproape 5000 de oameni, cu 5 pânișoare și doi pești. — Se vor sătura, pentru că vor gusta și ei din pânea vieții dupăcum și voi ați gustat. — Dar ia spuneți-imi acum, dragii mei copii decând tot mâncați voi din pânea vieții și tot stringeți la fărîmături, v'ați umplut oare coșurile voastre ?

Căci Mântuitorul zice în lecțiunea de astăzi: „Să nu lăsați să se piardă nimic”, căci mulți sunt, foarte mulți acei flămânzi, cari așteaptă dela voi fărîmăturile cuvintelor de aur, spre a-și potoli foamea și setea sufletească la picioarele Mântuitorului iubit.

Duceți-vă deci cu puterea ce vi s'a dat de Domnul fiecare și serviți acelor suiește spre mântuire, dupăcum și Christos în plina umilință ne-a servit nouă tuturor. Cu cea mai mare dragoste închipuită, și Dumnezeu vă va binecuvânta în totul.

Intrebări resumătoare.

1. Despre ce ne spune lecțiunea de astăzi?
2. Care puteau să fie acei flămânzi?
3. Ce a făcut Domnul ca să îndestuleze pe acești flămânzi?
4. Ce a mai constatat Domnul în acești oameni?
5. Cum a mulțumit El aceasta foame trupească?
6. De unde avu El aceste cinci pâni?
7. A mai rămas ceva în urma celor flămânzi?
8. Ce zice Domnul în cealaltă parte a lecției?

9. Unde trimite El pe ucenici?
10. Cu ce să fie ei provăzuți pe cale?
11. Ce să facă ei unde să duc?
12. Despre ce om curios ne mai spune lecțiunea?
13. Ce învățăm noi din toate acestea?

Evangelhia.

Adusă celor flămânzi în pustiu cari au fost doritori să asculte și devenită frupește flămânzi. La aceasta vedeau învățacei că a știut înmulți și împărți și dacă n'u erau decât numai zero. Apoi trimite El Evangelhia la cei flămânzi prin apostolii Săi.

Pagina învățătorului.

Amenințările.

Un învățator al școlii duminicale nu ar trebui nici la un caz să amenințe. Pentru că copiii nu au simțit nici odată dureră unei pedepșii dela el, deci și amenințarea e numa un sunet deșert. Iar cel ce odată amenință acela să o și execute, dacă elevul nu ascultă. Deja ca mamă trebuie să fii economisitoare cu amenințările. Multa amenințare e tot mai sămnuul unei creșterea. Nici să nu ocupați nicicând, afară de cazurile cele mai serioase, poziția severă și stăpânitoare, care face pe copii să tremure. Voi veți închide astfel inima și veți răpi încrederea copilului, fără de care nu putem aștepta nici un rod al creșterii.

Punerea întrebărilor.

Prin întrebări se inviorează interiorul copilului, închipuirile mai vechi se redeșteaptă, și acestora se

alatură cugetările nou-înrodite; închipuirile nedesvârșite la vede elevul întregite, cele neclare și întunecose sunt delăturate. Așa se formează o relație între elev și materia cea nouă de studiat, se trezește violata spirituală, se mișcă acțiunea proprie, ca să ajute la rezolvarea noilor probleme. Elevul observă înaintarea în instrucție, interesul lui se trezește și se mișcă în cercul acestor idei. Nu pot înțelege, cum pot unii învățatori ai școlii duminicale face, ca să vorbească neîntrerupt către copii, fără ca să se observe nici cea mai mică urmă de interes al lor. În loc a avea pe copii înaintea ochiilor, are așa învățator materia și e într'atăta ocupat cu mersul propriilor cugetări, că nici nu observă, cum pasarea glumelor închide și deschide perdelele spre regiunea celorlalți. Deci nu crutați a pune întrebări copiilor și treziți mai mult interes la ei pentru cele ce se învață.